

Джгата бѣ навела глава надъ Голѣмата рѣка, извила бѣше гърбъ, като кобилица надъ селски ливади, и се губѣше съ опашка къмъ Балкана. Нейната седмоцвѣтна снага сияеше предъ тъмния облакъ.

— Знаете ли, какво показва джгата? — прошепна едно отъ децата.

— Че нѣма да има потопъ! — обади се друго.

— Ами още какво показва?

Всички мълчаха. Не знаеха какво да отвѣрнатъ.

Първото се възгордѣ: — Да ви кажа. Виждате ли колко е червеното? — То означава, че тая година ще имаме много вино. Затова пъкъ жълтото е малко. Жълтото показва, че нивята нѣма да ги бива... А зеленото е коприната...

— А моравото? — запита друго.

Гадателтъ се смути.

— Не знаешъ! Не знаешъ! — завикаха всички.

— Вие като знаете — кажете, де! — се ококори гадателтъ.

— Да идемъ при баба Краса! — се обади нѣкой. — Тя ще ни разправи.

— Да идемъ! — казаха всички.

И съ надпреварване тѣ се спустнаха къмъ дома на старата знахарка, да чуютъ какво показва джгата.

Махлата миряса.

Ив. Кириловъ

КОЗАРЧЕ

Ой ви васъ козици,
рогчета, брадици,
всѣки ви се чуди,
че сте толкозъ луди...
Туй нозе ли бѣха,
та се не запрѣха
нито на полянка,
ни въ гора подъ сѣнка!
Кой ли ви направи

тѣзъ царвулки здрави?
Я ме погледнете
азъ какво съмъ цвѣте!
На какво приличамъ
все по васъ да тичамъ:
по краката рани,
гащитѣ съдрани,
чорлава косата,
тръне по снагата.

Калина-Малина